

Motion till riksdagen

1985/86:Jo741

Ingrid Hemmingsson (m)

Transporten av miljöfarligt avfall

Sedan 1975 års avfallshanteringsreform har varje enskild kommun genom ett anmälningsförfarande kunnat ta på sig renhållningsmonopol för miljöfarligt avfall. Sammanlagt har 120 av landets kommuner utnyttjat den möjligheten.

I samband med antagandet av den nya kemikalielagen har det kommunala renhållningsmonopolet, när det gäller miljöfarligt avfall, utvidgats till att omfatta samtliga kommuner från och med årsskiftet 1985/86.

Under åren som gått har ett antal företag bildats som har regeringens tillstånd för behandling av avfallsoljor och länsstyrelsens tillstånd för transport av miljöfarligt avfall. De företag som är lokaliserade till Östersund och Jönköping bedriver insamlingsverksamhet i egen regi med specialutrustade bilar, medan Halmstadsföretaget bedriver insamlingsverksamheten med inhyrda bilar. Företagen har investerat åtskilliga miljoner i byggnader, lagercisterner, reningsanläggningar och transportfordon, i vissa fall med statliga investeringslån och bidrag för att kunna ta hand om avfallsoljor. Dessutom har företagen byggt upp ett stort kunnande.

Behandlingsföretagen har centralavtal direkt med företagen. Hittills har hanteringen bedrivits på så sätt att man köpt oljeslammet och sedan via lagringscisterner forslat detsamma till behandlingsanläggningen för rening och återvinning till eldningsolja.

Att alla kommuner nu blivit huvudansvariga för omhändertagande av miljöfarligt avfall har resulterat i att kommunerna värnar om sin egen systerställning och anlitar lokala entreprenörer för transporter till men för miljövärden. Behandlingsföretagen får således inte transportavtal i de kommuner där man har avtal med företagen om avfallet.

Enligt propositionen 1984/85:118 är syftet med det kommunala monopolet att åstadkomma en förbättrad kontroll och hantering av miljöfarligt avfall. I och med de problem som nu har uppstått kommer den målsättningen ej att kunna uppfyllas.

Avfallshanteringen försvåras genom onödiga omlastningar, kontrollmöjligheten försämras och hanteringen blir dyr och irrationell för samhället och kommer förmodligen att ekonomiskt även drabba säljaren.

Ett ytterligare kostsamt problem som bör nämnas är den mellanlagring som måste ske i varje kommun och som blir följderna av en kommunbegränsad insamling. Denna mellanlagring måste göras i uppvärmda cisterner för att oljeavfallet skall vara pumpbart till transportfordonen. Om underlaget minskar för behandlingsföretagen så att verksamheten försvinner, sker en

samhällsekonomisk och miljömässig förlust. Det ekonomiska utfall som verksamheten ger för företagare/säljare och behandlingsföretagen kan endast bibehållas i konkurrens. Läger dessa behandlingsföretag ned sin verksamhet återstår endast SAKAB som i dag har monopol på allt miljöavfall som går till konvertering.

Det är ej endast företag som sysslar med oljeslam som möter dessa transportproblem, utan även företag som arbetar med bl. a. återvinning av lösningsmedel är i samma situation.

För att åstadkomma en rationell och förbättrad hantering bör ett generellt transporttillstånd ges till företag som har regeringens tillstånd för slutligt omhändertagande och återvinning av miljöfarligt avfall.

Hemställan

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställs

att riksdagen beslutar att hos regeringen begära att de företag som har regeringens tillstånd för slutligt omhändertagande och återvinning av miljöfarligt avfall också ges ett generellt tillstånd att transportera sådant avfall.

Stockholm den 23 januari 1986

Ingrid Hemmingsson (m)